

Ressò

Desembre 13

Adoració dels pastors

Original naixement de Jesús en un estable de dos pisos (*Tintoretto - 1581*)

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Signes especials del regne de Déu

La lectura de l'evangeli ens fa tenir present que els miracles o signes tenen les seves arrels en l'amor intens que brolla del més profund de Déu. Jesús els realitza per a superar qualsevol mena de mal existent en el món tant físic com moral, així ens ho recorda Joan Pau II: "... signes de l'omnipotència divina i del poder salvífic del Fill de l'home, els miracles de Crist – narrats en els evangelis—són també la revelació de l'amor de Déu vers l'home, particularment vers l'home que sofreix, que té necessitat, que implora la guarició, el perdó i la pietat. Són, doncs, "signes" de l'amor misericordiós proclamat en l'Antic com en el Nou Testament" (cfr. Dives in misericordia, n.3). Un estudi acurat dels textos evangèlics ens revelen que no hi ha cap altre motiu més gran que l'amor vers l'home, l'amor misericordiós, per a explicar els "miracles i del senyals" del Fill de l'home.

Tot el que Ell fa, també pel que respecta en la realització dels miracles, ho fa amb estreta unió amb el Pare. Ho fa motivat pel Regne de Déu i de la salvació de l'home. Ho fa per amor. La mateixa manera de realitzar els miracles fa denotar la gran senzillesa, i es podria dir humilitat, tarannà, delicadesa de tracte del propi Jesús. Si s'accepta la narració evangèlica dels miracles de Jesús no es pot posar en dubte una lògica única, que uneix tots aquests "signes" i els fa emanar del seu amor vers nosaltres, d'aquest amor misericordiós que amb el be es venç el mal, com així ho demostra la mateixa presència i acció de Jesucrist en el món. En quan inserits en aquesta dinàmica, els "miracles i senyals" són objecte de la nostra fe en el pla de salvació de Déu i en el misteri de la redempció realitzada per Crist. Com a fet, pertanyen a la història evangèlica, aquests relats són creïbles en la mateixa i encara de manera més gran que els continguts d'altres fets històrics. Es clar que el veritable obstacle per a acceptar-los com a dades ja de història ja de fe, rau en un prejudici anti-sobrenatural. És el prejudici de qui vol limitar el poder de Déu o restringir-lo a l'ordre natural de les coses, quasi com una auto-obligació del propi Déu a cenyir-se a les seves lleis.

Com a conclusió a aquesta reflexió, no ens hem d'estranyar que Jesús, a més de refermar que aquests miracles y signes de l'amor misericordiós pel qual Déu ha enviat el seu Fill al món, i que el Regne de Déu és en mig nostre. Que a un amor tant gran no hi falti una resposta generosa de la nostra gratitud, traduïda en testimoni coherent dels fets.

Juan Manuel Bajo Llauradó. Consiliari diocesà de Tortosa.

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada:
Nadal, Déu amb nosaltres

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Espai de reflexió i silenci

Pregària de la Germana Genoveva Massip

Avui us poso una pragària de una conciudadana nostra: la germana Genoveva Masip. Va dedicar gran part de la seva vida a ajudar a les persones més exclòses de la societat. Al 1983 inicià la seva acció social a la Barceloneta, dedicació que acabaria concretant-se en l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, entitat on continua desenvolupant la seva activitat. La seva acció social s'ha centrat en les famílies gitanes, els primers immigrants dels anys 50 i 60, drogoaddictes i malalts de SIDA, entre d'altres. També ha acompanyat moltes persones empresonades mitjançant visites, gestions i, sobretot, cartes (disposa d'un arxiu històric de 8.000 cartes). L'any 1947 va crear una xarxa de voluntaris de presons que continua existint avui dia. Des de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac s'atenen entre 50 i 70 persones sense sostre amb serveis d'alimentació, higiene i roba i es gestiona una xarxa de pisos d'inclusió social. Sor Genoveva Masip ha rebut nombrosos reconeixements, entre aquests, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya l'any 1992. En el barri de la Barceloneta, molts coneixen a la Mare Teresa:

“Sóc feliç servint als pobres. Els més pobres em fan pensar molt. Penso molt en les presons, en les persones que han perdut la seva llibertat física i també la llibertat interior i sobretot aquells que, havent perdut la seva llibertat física, guanyen llibertat interior perquè han trobat Déu...”

“D'ençà que vaig arribar a la Barceloneta he treballat molt. Ara no puc fer quasi bé res, tot i que puc escriure cartes, fins i tot a les presons d'Estats Units. Demano al Senyor que em doni capacitat d'estimar fins al final. Ara estic en el camí de l'eternitat que és la trobada definitiva amb el Senyor i amb els germans. A voltes penso que des de l'eternitat es poden fer moltes més coses i millor que des de aquí. Així que estic contenta, no tinc por.

La Germana
Genoveva Massip

La família en la taula del dinar de Nadal

S'acosten dates en que el meu cor s'omplirà de melangia recordant temps passats, temps de somnis que abasten, des de la infantesa, l'adolescència, la maduresa, fins ... avui.

La imminència de les festes nadalenques fa que les famílies reaccionin de diverses maneres davant els esdeveniments que s'apropen.

La nit abans del dia de Nadal es tradició celebrar la missa del Gall.

L'àpat més important que es celebra en tot l'any, es el dinar del dia de Nadal. En arribar el dia de Nadal: la reunió familiar s'asseu al voltant de la taula davant d'un bon àpat. Una altre de les característiques d'aquest àpat era, i encara ho es, es que i sigui tota la família, fins i tot venen a dinar aquells essers estimats que viuen i treballant en països llunyans, i com els torrons tornen a casa per Nadal. *Per Nadal cada ovella al seu corral*, diu el refranyer.

Es típic fer el gran dinar de família amb una "Escudella i Carn d'olla". "Pollastre farcit" i que no falti el cava, els fruits secs i els torrons.

Després del dinar i mentre els senyors parlen davant un cafè, gaudint d'un bon licor i les senyores prenen la copeta per fer pair, algú sol demanar al nen i la nena (ja preparats), i posant-los damunt una cadira demana silenci tot dient seriosament: "un moment d'atenció que aquests nens ens recitaran un vers nadalenc".

I, ¡I au!. Com recordo quan m'ho deien a mi als meus sis i set anys, obedient i declamant com millor sabia, doncs els ulls i les oïdes de tots estaven pendents del que deia "aquella personeta". En acabar el vers, comentaven que ho havia fet molt bé i, dipositaven al palmell de la meua mà uns centimets que compensaven la vergonya que havia passat.

Menció especial mereixen els moments que, tot i tenir el cor ofegat per l'enyorança dels essers estimats que ja no hi són, els comensals hi dediquen un record amable que embolcallem amb un sanglot disfressat en un somriure.

BON NADAL

Narcís

El silenci

Posa la clau al pany. La gira i obre la porta. És a casa. Penja l'americana. Agafa el comandament de la televisió i l'engega. Va a la seva habitació, connecta la ràdio i sent l'emissora predeterminada mentre es despulla i es vesteix amb roba còmoda. Es treu les sabates i es posa unes xancletes senzilles. Quan surt de l'habitació, s'entrecreuen les veus de la ràdio, que roman encesa, amb el so de la televisió. Es dirigeix cap a la taula de l'escriptori i connecta l'ordinador. Se serveix una tònica, agafa el diari i s'asseu en una butaca, orientada cap al plasma. Deixa el mòbil a prop per quan soni la melodia d'una trucada o el senyal d'un missatge. La seva presència es transforma en un festival de sons, que impossibiliten el silenci de casa.

Quina importància té el silenci en la vida de les persones? N'hi ha prou de definir el silenci com a absència de soroll? Per què hi ha tanta por de restar en silenci? Pocs, però cada vegada més nombrosos, busquen monestirs per submergir-se en el silenci, per quin motiu? En què consisteix escoltar el silenci? S'experimenta vertigen per enfrontar-se al buit, al silenci, a l'absència? Hi ha diferents tipus de silenci? Podem afirmar que el silenci és eloqüent? En quin sentit?

El so del silenci [The Sound of Silence], cançó de Simon and Garfunkel, ha passat a ser un clàssic. El títol reflecteix una paradoxa, que es repeteix en alguns versos de la mateixa cançó: «Les meves paraules van caure com silencioses gotes de pluja que van ressonar en el pou del silenci.» Aquesta paradoxa es viu a l'interior de cada persona.

La nostra civilització genera una amalgama tan gran de sorolls que desbaraten el silenci. Si el vols experimentar, has de buscar indrets privilegiats per captar-lo de manera profunda i continuada. El soroll continu genera estrès, preocupació, angoixa, tensió. Certament, també distreu i es converteix en narcòtic que adorm. Com diu la cançó: «La gent que parla sense parlar. La gent sentint sense escoltar. Gent escrivint cançons que les veus no comparteixen mai.» Però, sobretot, impedeix una vida interior, que fa tanta por. Amb el silenci, flueixen cap a la superfície del cor, com el suro en recipients d'aigua, els temes no resolts, les ferides del passat, els desitjos entranyables. Si algú és capaç de resistir aquesta primera marea, comença a trobar la pau interior i a sentir les veus profundes. N'hi ha que han descobert el valor del silenci, es dediquen a la meditació, que ja no és una pèrdua de temps, i a l'oració, on senten el xiuxiueig de la veu divina. Qui no afronta el buit no pot gaudir de la plenitud. Tasca contracultural als nostres dies, però objectiu indispensable per ser persona.

Lluís Serra

XXX Assemblea Diocesana celebrada el 26 octubre de 2013

Va tenir lloc a l'Església Parroquial de Sant Isidor de Barcelona, amb la participació de las diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. L'assistència va ser al voltant de 175 persones.

Seguint l'ordre del dia, l'Assemblea és va iniciar amb unes paraules d'acolliment de Mn. Josep Lluís Fernández, rector de la Parròquia, que ens va obrir les portes per poder reunir-nos. Tot seguit, Mn. Bada consiliari diocesà de Vida Creixent, va presidir la pregària inicial sobre la clausura de l'Any de la Fe, amb la intervenció de lectors del nostre moviment. El seu contingut va ser sobre la fe de Moisès.

A continuació les paraules de benvinguda de Sergi Òliba, el coordinador diocesà, donant les gràcies per tota la feina feta durant el curs passat i agraint també la paciència de tots plegats amb el tema del canvi de domicili, que va durar pràcticament tot el curs.

Va començar l'Assemblea la Maria del Carme Janer, vicepresidenta de la coordinadora, fent un resum de la Memòria del curs 2012/2013, inclòs en el plec d'informacions entregat als assistents: Trobades d'animadors. Curssets de formació per animadors de Vida Creixent. Reunió d'animadors de final de curs. Preparació de temes de curs, aquest any "La fe cristiana, porta sempre oberta", escrit pel nostre bisbe Sebastià Taltavull. Festa de la Candelera. Trobada interdiocesana de Lleida. XXIX Assemblea a Barcelona.

Consells interdiocesà a Barcelona, amb els responsables de tots els bisbats de Catalunya i les Illes i Andorra. I un llarg etc. d'activitats molt ben organitzades, participades i presidides, pels membres de la coordinadora.

A continuació es va efectuar la reelecció del coordinador diocesà, Sergi Òliba i Bernadó per un període de quatre anys més, tal com indiquen els Estatuts vigents de Vida Creixent en el article 14. Va ser acceptada per unanimitat dels assistents. Respecte als objectius pel curs 2013-2014, detallats àmpliament en el corresponent plec en poder dels assistents, en Pere Arribas va fer força en la necessitat de seguir sensibilitzant a tots els membres del Moviment, pel que fa a la importància de la seva participació en el seu funcionament en relació amb: L'aprofundiment en els pilars del nostre moviment (amistat, espiritualitat, apostolat i servei). Continuació i ampliació en la tasca de reunions per Arxiprestats, que fomentin la creació de nous grups parroquials. Obrir les reunions de grup, celebracions i actes, a amics i coneguts. Buscar contactes per trobar espais de col·laboració amb moviments i associacions de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, per aquells temes que puntualment ho requereixin. I en general, esperit de millora en tot el que ja s'està fent (reunions mensuals d'animadors, Resson, difusió a través dels mitjans de comunicació, celebracions d'aniversaris de la formació de grups, etc.)

Col·laboracions

L'experiència ens ha anat ensenyant que com més gran és el grau de comunicació entre nosaltres i les diferents entitats eclesials i laiques de la nostra diòcesi, els resultats són més satisfactoris. Per anar aconseguint tot això és molt important la col·laboració de tots. Ànims i endavant que hi ha molta feina a fer !

Digne de destacar i agrair va ser la magnífica xerrada que ens va oferir el P. Francesc Roma S.J. (autor, com sabeu, del nostre tema d'enguany) sobre el tema *Els Signes del Regne de Déu*. Tot just al començament de les nostres trobades de curs, ha sigut molt engrescador escoltar els diferents matisos que va oferir-nos sobre el tema d'enguany. Tot un repte. A continuació després d'uns minuts de descans, es celebra l'Eucaristia presidida pel consiliari Mn. Miquel Bada, el vice-consiliari Xavier Moretò, assistits per Mn. Pere Arribas.

Abans de passar a tenir un temps d'esbarjo, acompanyat de refrigeri, es va procedir a la entrega dels diplomes commemoratius de la formació de grups, a tots aquells que ja fa 20 anys o més que formen part de Vida Creixent, que aquest any van ser les parròquies de : Sant Gregori Taumaturg, Santa Teresa de Jesús, Sant Miquel dels Sants, Sant Francesc d'Assís de Badalona, Santa Teresa de Gavà, Sant Joan de Viladecans i Acadèmia Catòlica de Sabadell. Moltes gràcies per tot el treball i dedicació d'aquests anys.

Crec que tots vàrem sortir satisfets de la trobada. Amb ganes que també aquest curs, la comunió i participació de tots nosaltres, guiats per l'Esperit de Jesús, sigui creixent i projectada cap a la construcció del Món Nou que tots anhelem. Ben segur que el Senyor ens ajudarà.

Comissió Diocesana

Las miradas de Jesús

El ser humano, para manifestarse y comunicarse con los demás, se vale de ese caparazón que todos tenemos, al que llamamos cuerpo. La palabra no es el único recurso para conectar con nuestros semejantes (¡qué sería, si no, de los mudos y de los sordos!). Existen otras formas de comunicación no verbal, como son: los gestos del rostro, el movimiento de las manos, el regalo de una sonrisa, la dulzura de un beso... Pero el elemento más adecuado y certero para llegar al corazón del otro lo tenemos en los ojos: es la mirada.

Es ya proverbial la distinción que hacemos los humanos entre “ver” y “mirar”; al igual que diferenciamos también la palabra “oír” del vocablo “escuchar”. El alumno díscolo, sin ningún interés por aprender, “oye” al profesor, pero no le “escucha”, es decir, no la presta atención... De la misma manera, cualquiera “ve” lo que está al alcance de su capacidad visual, y ello le proporciona una noción fría de lo que tiene delante; diríamos que lo ve, pero no se compromete con ello. En tanto que la “mirada” penetra en el corazón del otro, de manera que la persona se siente interpelada por aquella otra persona a la que mira, y viceversa: se produce entre ambas una interrelación de cercanía, de complicidad y hasta de compromiso. ¿Quién no ha presenciado, en alguna ocasión, la mirada de la madre a su bebe, la del encuentro de familiares después de muchos años de ausencia, o las miradas «a cámara fija», «remansadas», «eternas», de dos jóvenes enamorados?

Pues bien, el evangelio resulta ser un maravilloso álbum donde se recogen una serie de “miradas de Jesús” en sucesivos encuentros con quienes convivió. Son miradas profundas, tiernas, suplicantes y llenas de misericordia... Nos acercamos a ellas con atención, amor y respeto, para que nos sirvan de orientación y contribuyan a aumentar nuestra fe.

Al joven rico (Mc. 10, 21)

Una tarde cualquiera de un día cualquiera, Jesús paseaba por uno de esos caminos que conocía al dedillo... De pronto, un joven inquieto y vehemente corre hacia Él, lo aborda con prisa y le pregunta qué debe hacer para conseguir la vida eterna. “Cumple los mandamientos”, le dice Jesús. “Ya los cumplo”. Es entonces cuando puntualiza el evangelista: “y Jesús, mirándolo, lo amó”. Y le añadió: “Una cosa te falta: Ve, vende lo que tienes, dáselo a los pobres, y luego ven y sígueme”. El joven, asustado, se marchó entristecido, porque tenía muchos bienes.

Al releer esta escena, he creído percibir distintos momentos y diferentes miradas en el rostro y en el corazón de Jesús. En el primer momento, me imagino a un Jesús acogedor, educado, cortés y con espíritu de escucha...

Luego, mira al joven con amor esperanzado, y lo deja traslucir en su rostro...

Y por último, lo mira entristecido, al no haber logrado lo que esperaba y deseaba de él... Y supongo que, aquella noche, el joven inquieto y vehemente tardaría en conciliar el sueño, contrariado y triste por no haber sido capaz de responder adecuadamente a Jesús. Un Jesús que le había mirado con amor y con esperanza... De lo que estoy completamente seguro es que no olvidaría nunca aquella mirada de Jesús. Señor: Muchas veces, desde mi juventud,

he corrido hacia ti, deseoso de una mayor entrega a tu persona y a tu causa. Y tú me espoleabas, siempre con la misma dulce invitación: "Ve, vende lo que tienes...". Bueno, tú lo decías con otras palabras: "Ve, despójate de tus caprichos, de tus veleidades, de tus deseos inconfesados... y luego ven y sígueme". Pero yo me empeñaba en jugar y perder el tiempo con muñecos vacíos y estériles que terminaban, para mi sonrojo, destrozados y rotos en el suelo... En más de una ocasión, también yo no pude conciliar el sueño por la noche. Me avergonzaba la falta de coraje y decisión para seguirte con todas las consecuencias. Para seguirte a ti, que continuabas mirándome con amor.

Pedro María Zalvide Zaballa
Consiliario nacional de Vida Ascendente

Sol altra vegada?

Mossèn Riera és rector de tres pobles perduts en mig de muntanyes i d'una vila, cap de comarca. Porta ja cinc anys en aquesta missió i ha fet un nombre incomputable de kilòmetres, a munt i avall. Els caps de setmana són realment intensos. El més notable és que quan arriba sembla que no té pressa, saluda a uns i altres, moltes vegades entra al bar a fer un cafè, que certament el necessita, i sempre somrient va fent... fins que marxa. Mai ningú l'ha vist atabalat; possiblement ho ha estat per dintre algunes vegades, però no resulta fàcil de descobrir.

Avui ha sigut un dia complicat. Un casament, tres eucaristies, dinar amb una família nombrosa, algunes consultes, i per acabar-ho d'adobar la carretera tallada per l'accident d'un tractor que s'ha estibat i ha anat a parar al bell mig de la pista. Gràcies a Déu que el tractorista n'ha sortit sa i estalvi.

Són tres quart d'onze de la nit. Mossèn Riera està ben cansat i abans de retirar-se, com fa sempre, obre la finestreta que dona des de la rectoria a l'església i veu el sagrari amb la llumeta fent pampallugues. Després de resar l'ofici de complertes es queda encara una estona quiet amb la mirada fixa i el primer que pensa és: "altra vegada sol amb Tu, Senyor".

Per la seva ment i pel seu cor comencen a passar noms, els de can.. els nou vinguts de Guinea, aquella dona viuda que sempre té preparat un cafè, el del tractor, pobre home, ...segueix la pel·lícula... fins que li entrant la son. És en aquests moments que recorda el fragment de l'evangeli que avui ha llegit i aquella frase que a cops li ha anat repetint durant el dia:

"Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí"

Bona nit, mossèn Riera, bona nit mossens Oscar, Andreu, Josep, ...que aneu preparant com a missatges aquell camí del que és EL CAMÍ. Si en algunes parts del món encara el mossèn és una persona important, en altres no és gaire valorat; però Ell sap molt bé tota aquesta aventura interior d'estar al servei de les comunitats. Quan tanques la finestreta que dona a l'església, una nit més, el teu nom està ja vivament gravat en el Cor de Déu.

Sol altra vegada ? Doncs , no. Molt ben acompanyat.

Jesús Renau

Una tasca urgent i delicada

A tot arreu es parla avui de formació i de la necessitat que aquesta sigui permanent, d'actualitzar-se, de posar-se al dia... Certament, la formació és una necessitat, però també és una tasca delicada, com podran acreditar tants de formadors.

En l'Església, la formació concerneix a tots els batejats, perquè tots estem cridats a exercir un ministeri i, per fer-ho bé, ens cal posar juntes la reflexió i l'acció: “¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la?” (Lc 14, 28).

A l'Església de Lleida, com a tot arreu, fem esforços per tal de preparar allò que diem agents de pastoral i animadors de comunitat. Es tracta d'una formació per a la Missió però, tot i que els hi dediquem una atenció particular durant almenys dos cursos, no intentem formar especialistes, sinó acompanyar uns cristians/es a aconseguir una maduresa particular consistent en harmonitzar mentalitat (actituds) i acció (unitat de vida) en funció de la Missió que han de desenvolupar.

“La formació dels fidels laics té com a objectiu fonamental el descobriment, cada vegada més clar, de la pròpia vocació i la disponibilitat cada vegada major per viure-la en el compliment de la pròpia missió. Aquesta vocació i missió personal defineix la dignitat i la responsabilitat de cada fidel laic i constitueix el punt de suport de tota l'obra formativa, ordenada al reconeixement gojós i agraït d'una tal dignitat i a l'acompliment fidel i generós d'una tal responsabilitat” (Christifideles Laici 58).

Tots els dons que hem rebut s'han de viure orientats al bé comú, coneixent el món en què vivim, meditant i buscant, a la llum de l'evangeli, les actituds que hem de tenir i procurant respondre amb creativitat a les diverses situacions, per contribuir al creixement del Regne. Per això, la columna vertebral de la formació cristiana és la Lectura creient dels Signes dels Temps: o sigui, aprendre a destriar en cada situació quina resposta hem de donar a les crides del Senyor que continua present i actuant en la història humana. I un aprenentatge que s'ha de fer en diàleg, en relació amb els altres, en un espai comunitari, procurant la unitat de vida entorn de l'Evangeli, creixent en fraternitat i en un estil de relacions que ajudi a créixer en comunió i en tendència cap a la unitat. Aquesta manera de fer és en si mateixa ja un testimoniatge ple de significat.

Estem preparant un grup de setze persones i, el proper més de gener, voldríem encetar una segona promoció. Certament, demanem que els candidats/tes siguin presentats per la sevacomunitat cristiana. Això pot semblar una certa selecció, però no es tracta d'afavorir que alguns tinguin major poder en l'Església perquè saben més. Es tracta d'acompanyar persones amb una certa vocació i vinculació eclesial, ajudant-los a créixer en la vitalitat de la seva fe, a descobrir els talents que han rebut de Déu, i a trobar ocasions de posar-los al servei dels germans en una Església cada vegada més ministerial i corresponsable. Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

Joan Piris, Bisbe de Lleida

Extret d'Internet a l'enllaç: <http://www.segre.com/ajudant-a-viure/articel/una-tasca-urgent-i-delicada>

Agenda 2013

Desembre

Dijous 12: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema IV – UNS SIGNES ESPECIALS DEL REGNE DE DÉU. Per acabar, celebració del Nadal, lectures del pessebre amb música i un petit tast de torro amb joia i alegria.

Agenda 2014

Gener

Dijous 9: Reunió d'animadors, A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema V – EL REGNE DE DÉU S'ASSEMBLA A UNA TAULA DE CONVIDATS.

Febrer

Diumenge 2: Celebració de la Candelera
Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 5 de la tarda.

Dijous 6: Reunió d'animadors, A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema VI – “VI NOU EN BOTS NOUS”.

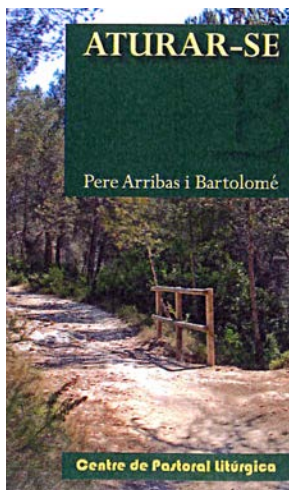
La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq.

Marc

Dijous 6: Reunió d'animadors, A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema VII – EL REGNE DE DÉU ÉS DELS PETITS.

Abril

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.
Tema VIII – RETRAT DEL DÉU DE JESÚS.

Aquest llibre, és un recull de “reflexions”, de l’Evangeli de Sant Marc, any litúrgic B. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, el preu 10 euros. El trobareu a la secretaria.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Amb la col·laboració de

Generalitat
de Catalunya
**Departament
de Benestar Social
i Família**